

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen i spørgsmål nr. S 1800.

Svar (8/3 01)**By- og boligministeren (Lotte Bundsgaard):**

Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål S 1800 for så vidt angår definitionen på indvendig vedligeholdelse samt omfanget af den indvendige vedligeholdelse, som staten har påtaget sig vedrørende ejendomme/lokaler, der anvendes til repræsentative formål og/eller som er åbne over offentligheden.

I 1981 traf regeringen beslutning om at søge tilslutning til, at staten dækker den del af udgifterne til drift af de kongelige slotte og palæer, som overvejende anvendes til officielle og repræsentative formål. I forlængelse heraf blev der på finansloven for 1982 i anmærkningerne under Boligministeriets Ejendomsdirektorat §14.04 optaget følgende: »Udgiften til driften af sådanne kgl. Palæer m.v., som overvejende anvendes til officielle og repræsentative formål, og som hidtil har været afholdt over civillisten, afholdes fra og med 1. januar 1982 over direktoratets budget«.

Frem til 1989 blev der optaget en anmærkningstekst med samme indhold.

Tidligere var der en mere lempelig praksis med hensyn til, hvad der kunne hjemles i finanslovens anmærkningstekst. I forbindelse med en revision af budgetvejledningen i 1985 blev som noget nyt indføjet en bestemmelse om, at det bør undgås, at der ved oplysninger i de almindelige anmærkninger til finanslovsbevillingerne søges skabt hjemmel til at fravige eller ændre materielle bestemmelser i anden lovgivning. Det må imidlertid antages, at der med anmærkningsteksten siden 1982 var skabt præcedens for en praksis, hvorefter bevillingen omfattede indvendig vedligeholdelse af lokaler, der benyttes til repræsentative formål.

Ved etableringen af Slots- og Ejendomsstyrelsen i 1990 og frem til 1999, har der alene være optaget en generel henvisning til drift og administration af slotte.

På finansloven for 1999 og 2000 under Slots- og Ejendomsstyrelsen § 14.71.01. blev der igen optaget en anmærkningstekst med følgende ordlyd: »I forbindelse med administrationen af de af civillisten omfattede slotte, haver og palæ-

er budgetteres tillige med udgifter til drift i det omfang disse anvendes til officielle og repræsentative formål, eller er åbne for offentligheden«. Ved en fejl blev denne bestemmelse ikke medtaget på finansloven for 2001, hvor styrelsens finanslovsopsætning blev ændret markant som følge af SEA-reformen.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at den daværende boligminister Ole Løvig Simonsens i et svar til Søren Søndergaard fra Enhedslisten i februar 1998 (spørgsmål S 1357 af 4.2.1998) redegjorde for hvilke renoveringer, brandsikringer og vedligeholdelser der inden for de seneste 10 år var foretaget på ejendomme og boliger tilknyttet hoffet.

Spm. nr. S 1809

Til udenrigsministeren (27/2 01) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil udenrigsministeren meddele trafikministeren, at Danmark naturligvis kan påberåbe sig vital interesse i sagen om tvangsudlicitering af kommunal busdrift og derfor kan nedlægge veto mod Kommissionens forslag til forordning nr. KOMM(2000)7?«

Begrundelse

Trafikministeren hævder i Politiken den 22. februar 2001, at Danmark ikke vil nedlægge veto mod forordningen, der bl.a. indebærer tvangsudlicitering af kommunal busdrift, og begrunder det med, at forordningen skal vedtages med kvalificeret flertal. Men det er netop i sådanne situationer, at et land kan bruge vetoretten.

Århus Stiftstidende drager i en artikel om sagen den 25. februar 2001 den triste konklusion, at sagen er tabt for Århus Byråd og chaufførerne ved Århus Sporveje, men sådan behøver det ikke at gå.

Trafikministeren har nemlig misforstået indholdet i Luxembourgforligets vetoret, idet det jo er det enkelte land, der selv fastslår, at der er tale om vital interesse for det pågældende land. Det er jo netop i en situation, hvor et medlemsland selv føler sine vitale interesser truet, at vetoretten skal kunne bruges.

I den konkrete sag er der tale om et alvorligt indgreb i det kommunale selvstyre og dermed en sag af meget stærk principiel betydning for